

Grace - en aktivist

En viktig politisk profil i BLLFS i Mirpurkhas är Grace Bibi. I september besökte hon Sverige tillsammans med Rhuksana från Mardan och Shamim från Baluchistan. Tillbaks i Mirpurkhas blev hon intervjuad om sin aktivism och sitt politiska engagemang. Hennes historia handlar om svårigheter men visar också på stora politiska framgångar genom enträget arbete.

Kampen börjar

Grace har växt upp på tegelbruken och första gången hon fick kontakt med organisationen BLLFS var 1989. BLLFS hade annonserat på uppklistrade lappar runt om i området att peshgi, det vill säga skuldslaverisystemet, var avskaffat. När detta gick upp för Grace och hennes familj och arbetskamrater lämnade man helt sonika sina arbetsplatser och tog sig tillsammans med många andra tegelbruksfamiljer till BLLFS i Mirpurkhas. Där byggdes så småningom Mahaz Basti, "arbetarbyn" upp.

Grace blev själv aktiv i organisationen för att hon ville arbeta för att fler skulle bli fria, hon ville göra något viktigt och bra. Tillsammans med en eller två kvinnor vandrade hon runt till olika tegelbruk och berättade för de livegna att peshgi numera var förbjudet, att alla var fria. Mängder av människor lämnade ägarna. Grace fortsatte att resa och till slut var tegelbruken tomma på arbetare i många områden. Hennes mod visar sig också i en berättelse där beväpnade vakter kom för att fösa tillbaka de före detta livegna som börjat ge sig av. Människorna började beväpna sig med stenar och käppar. Grace gick dock fram till vakten och la handen på hans kalachnikov och frågade vakten "vad gör du här?" Hon påminde honom om att peshgi var förbjudet. Han drog sig tillbaka utan kommentarer.

Vid ett annat tillfälle åkte Grace och en annan kvinna som heter Selma till ett tegelbruk i Hyderabad. De klistrade upp posters på tegelbruket där de kallade till första maj demonstration. Ägaren kom och skrek "vad gör ni här?" och "vi ska döda er". Deras aktion ledde dock till att den första familjen därifrån blev fri. De följdes snart av fler. Grace har varit med att driva flera fall till domstol och ägarna har fått ge sig, de har insett att de fd. slavarna har lagen med sig. Grace säger "När vi går till domstol vinner vi. När vi vinner dansar vi"

Varför?

Kampen för frigörelse var viktig av många skäl. Livsvillkoren var allt för hårda. Grace berättade att hela hennes familjen hade arbetat på tegelbruket.. Ägaren "reglerade" skulden genom att dra av hela 50% av det familjen tjänade in. Det var vad Grace har kallat för en ur hand i mun ekonomi. Man överlevde men inte mer.

Att vara ägd var att vara utsatt och starkt begränsad. Grace har haft två olika ägare. En av dem Akram var något bättre än den andre, Anawer Shah. Den senare var grym, använde en mängd fula ord och ett hårt språk till alla. Han var ökänd för att han förgrep sig sexuellt på unga kvinnor. Hans kontroll över arbetarna var hård. Ett gift par fick exempelvis inte gå ut tillsammans. Då skulle de ju kunna rymma. Grace berättar att hennes syster och hennes man en gång trotsat det här förbudet. Då hade polisen arresterat dem och sänt dem tillbaka. Samhället stod vid den tiden på ägarnas sida. Men det skulle bli förändring.

Idag

Idag ser situationen mycket bättre ut. Peshgi är på väg bort, medierna har också engagerat sig och BLLFS har blivit en respekterad kraft med makt. Människor tjänar bättre och får utbildning. Grace hoppas att Mahaz Basti barnen fortsätter att kämpa för bättre livsvillkor. Hon är stolt.